

KOMENTÁŘ PRVNÍ: CO JE KOMUNISTICKÁ STRANA

ÚVOD

Po více než 5 000 let vytvářeli Číňané v zemi napájené Žlutou řekou a řekou Jang-c-ťiang velkolepou civilizaci. Během tohoto dlouhého časového období vládnoucí dynastie přicházely a odcházely a čínská kultura vzkvétala a upadala. Na historickém jevišti Číny se odehrávaly veliké a dojemné příběhy.

Rok 1840, který historikové běžně považují za počátek současné čínské éry, odstartoval v Číně cestu od tradice k modernizaci. Čínská civilizace prošla od té doby čtyřmi etapami dějinných výzev a reakcí na ně. Na první tři – invazi spojených anglicko-francouzských sil do Pekingu na počátku 60. let 19. století, čínsko-japonskou válku v roce 1894 a rusko-japonskou válku na severovýchodním území Číny v roce 1906 – odpověděla Čína postupným přibližováním se Západu, které se projevilo především dovozem moderního zboží a zbraní. Čína dále reagovala ústavními změnami během reformního hnutí v roce 1898 a pokusem o zřízení konstituční vlády v závěru pozdní dynastie Čching. Třetí odpovědí pak byla demokratická (tzv. sinchajská) revoluce v roce 1911.

Ačkoli z první světové války vyšla Čína vítězně, nebyla považována za velmoc. Mnozí Číňané si mysleli, že cíle prvních tří etap „pozápadnění“ nebyly naplněny. V roce 1919 bylo ustaveno Hnutí 4. května, které vedlo ke čtvrtému pokusu reagovat na předešlé výzvy a vyvrcholilo úplným přizpůsobením čínské kultury Západu skrze komunistické hnutí a jeho krajní revoluci.

Tento článek se týká dopadu komunistického hnutí a komunistické strany na čínskou civilizaci. Podívejme se blíže na to, jakou cestou se Čína ubírala, nebo spíše jakou cestou byla nucena se ubírat. Za posledních 160 let čínské historie zde nepřírozenou smrtí zemřelo téměř 100 milionů lidí a čínská tradiční kultura a její civilizace byly z velké části nenávratně zničeny.

I. NÁSILÍ A TEROR JAKO PROSTŘEDEK K ZÍSKÁNÍ A UDRŽENÍ MOCI

„Komunisté neskrývají své názory a záměry. Otevřeně prohlašují, že jejich cílů může být dosaženo pouze násilným svržením všech nynějších společenských poměrů.“

Tato citace pochází ze závěrečného odstavce *Komunistického manifestu*, což je základní a nejdůležitější dokument komunistického hnutí. Násilí je hlavním a jediným prostředkem, jakým komunistická strana získává moc. Tento charakteristický rys byl a je součástí všech forem strany od jejich prvo počátků.

První komunistická strana na světě byla ve skutečnosti založena až mnoho let po smrti Karla Marxe. Z Velké říjnové socialistické revoluce v roce 1917 se zrodila Všeruská komunistická strana (bolševici), později známá jako Komunistická strana Sovětského svazu (KSSS). Tato strana se rozvinula za použití násilí proti „třídnímu nepříteli“ a byla udržována prostřednictvím násilí vůči členům strany a běžným občanům, z nichž mnozí byli obviněni ze zrady. Během stalinských čistek ve 30. letech 20. století zmasakrovala KSSS více než 20 milionů takzvaných špionů, zrádců a osob podezřelých z odlišných názorů.

Čínská komunistická strana (ČKS) zahájila svou existenci jako odnož Komunistické strany Sovětského svazu v rámci Třetí komunistické internacionály. Proto přirozeně zdědila sklon k zabíjení. Během první občanské války, kdy komunisté v letech 1927–1936 bojovali s Národní stranou (Kuomintang), klesl počet obyvatel v provincii Ťiang-si z více než 20 milionů na přibližně 10 milionů. Jen z toho je patrné, jakou škodu působí násilí páchané Čínskou komunistickou stranou.

Násilí se může stát nevyhnutelným při pokusech o získání politické moci, ale doposud se nikdy nevyskytl režim tolik dychtící po krvi jako Čínská komunistická strana – zvláště v jinak klidných obdobích míru. Od roku 1949 překonal počet jejich obětí celkový počet mrtvých během všech válek mezi lety 1921 a 1949.

Názorným příkladem vztahu strany k násilí je její podpora Rudých Khmerů v Kambodži. Rudí Khmerové vyvraždili čtvrtinu kambodžské populace včetně téměř celé čínské menšiny v zemi. Čína dodnes brání snahám mezinárodního společenství postavit Rudé Khmery před soud, stejně jako odhalení podílu Čínské komunistické strany na této genocidě.

Strana má úzké vztahy s některými z nejbrutálnějších politických hnutí a režimů. Kromě Rudých Khmerů spolupracuje s komunistickými stranami v Indonésii, na Filipínách, v Malajsii, ve Vietnamu, v Barmě, Laosu a Nepálu. Všechny komunistické strany těchto zemí byly a jsou podpo-

rovány ČKS. Mnozí vůdčí představitelé těchto komunistických stran jsou Číňané a někteří se dodnes skrývají v samotné Číně.

Zvěřstva dalších komunistických stran, postavených na maoistickém základě, jihoamerické Světlé stezky a japonské Rudé armády, byly odsouzeny světovým společenstvím.

Jednou z teorií, ke které se komunisté obracejí, je sociální darwinismus. Komunistická strana aplikuje Darwinovu soutěživost mezi živočišnými druhy na lidské vztahy a lidské dějiny. Tvrdí, že třídní boj je jediná hnací síla společenského pokroku. Boj se proto stal prvotní „vírou“ komunistické strany, nástrojem k získání a udržení politické kontroly. Známa Maova slova jasně prozrazují logiku, podle níž přežijí jen ti nejsilnější: „Když je v Číně 800 milionů lidí, jak by to mohlo fungovat bez boje?“

Podobně se proslavila i jiná Maova prohlášení, například, že kulturní revoluce by se měla opakovat „každých 7 až 8 let“¹. Násilím si Čínská komunistická strana lidí opakovaně podrobovala a děsila je. Každý boj, který započala, a každé politické hnutí, které zorganizovala – vše jí sloužilo k tomu, aby se zdokonalovala v teroru, a proto byla srdce Číňanů rozehvělá strachem. Lidé se nakonec té hrůze poddali, a tak byl celý národ ztotožněn.

„Běžný“ terorismus je dnes úhlavním nepřítelem civilizovaného svobodného světa. Ale terorismus ČKS se díky státnímu aparátu odehrává ve velkém měřítku, trvá již mnoho let a jeho důsledky jsou mnohem ničivější. Ani v těchto dnech, ve 21. století, bychom neměli zapomínat na tuto vrozenou povahu komunistické strany, neboť to, čím strana byla, určuje její budoucnost.

II. POUŽITÍ LŽÍ K OSPRAVEDLNĚNÍ NÁSILÍ

Úroveň civilizace se může měřit tím, jakou míru násilí společenské zřízení používá. To, že se komunistické režimy uchýlily k násilí, znamenalo ohromný krok zpět pro celou lidskou civilizaci. Někteří lidé bohužel věří, že násilí je prostředek společenského vývoje, a komunistickou stranu dokonce považují za pokrokovou.

1 Z dopisu, který Mao Ce-tung napsal své ženě Ťiang Čching (1966).

Toto přijetí násilí musí být chápáno jako druhá průvodní vlastnost komunistické strany: vychází z promyšlených podvodů a šikovně použitých lží.

„Od mládí jsme považovali USA za obdivuhodnou zemi. Věříme, že je to zčásti díky skutečnosti, že USA nikdy neokupovaly jinou zemi ani nezahájily žádný útok vůči Číně. A co je ještě podstatnější, Číňané si uchovávají o USA dobrý dojem, který je založen na demokratické a nepředpojaté, otevřené povaze USA.“

Tento výňatek pochází z článku otištěného 4. července 1947 v oficiálních novinách strany *Sin-chua Ž'pao*. Pouhé tři roky poté vyslala Čínská komunistická strana své vojáky, aby bojovali proti americkým vojskům v Severní Koreji. Zároveň komunisté vylicili Američany jako nejhorší imperialisty na světě. Každý obyvatel Číny by dnes užasl, kdyby si tento padesát let starý článek přečetl. ČKS však zakázala všechny publikace, které citovaly podobné rané pasáže, a publikovala jejich „opravy“.

Čínská komunistická strana podváděla v každém politickém hnutí od svého nástupu k moci. Ať už šlo o odstranění kontrarevolucionářů (1950–1953), „spolupráci“ veřejných a soukromých podniků (1954–1957), protiprávicové hnutí (1957), kulturní revoluci (1966–1976), masakr na náměstí Tchien-an-men (1989) či nejnověji pronásledování Falun Gongu (1999). Nejznámějším neblaze proslulým případem bylo pronásledování intelektuálů v roce 1957. Čínská komunistická strana vyzvala intelektuály, aby vyjádřili své názory, ale potom je perzekvovala coby „pravičáky“. Přitom využila jejich vlastních projevů jako důkazů jejich „zločinů“. A když někteří perzekuce kritizovali a označili je za komplot či zákeřné spiknutí, Mao k tomu veřejně prohlásil: „Tohle není žádné zákeřné spiknutí, to je otevřená lest.“

Podvod a lži hrály a hrají velmi důležitou roli při získávání a udržování nadvlády Čínské komunistické strany. Čína se těší nejdelším a nejúplnějším dějinám na světě. Především čínští intelektuálové vkládali do historie svou nejvyšší důvěru a naději. Číňané se k ní obraceli při hodnocení současné situace, a také aby dosáhli osobního duševního zdokonalení. Strana však zneužila historii, aby sloužila jejímu vlastnímu režimu. Praktikovala překrucování a zatajování historických pravd, ve své propagandě a režimních publikacích přepsala historii od doby tak dávné, jako je Jaro a podzim (770–476 př. n. l.) či období Válčících států (475–221 př. n. l.), až po

tak nedávnou, jako je období kulturní revoluce. Falšování historie začalo v roce 1949 a pokračovalo dalších více než padesát let. Veškeré snahy o uvedení historických pravd na pravou míru byly stranou zničeny již v zárodku.

Když už násilí nestačilo na udržení stranické moci, ČKS ho alespoň ospravedlňovala a maskovala pomocí podvodů a lži.

Pravdou je, že komunistická strana podvody a lži nevynalezla. Jsou to starodávné nectnosti, které komunisté jen beze studu využili. Strana slíbila půdu rolníkům, továrny dělníkům, svobodu a demokracii intelektuálům a mír všem. Žádný z těchto slibů však nesplnila. Jedna generace Číňanů zemřela podvedená, druhá je nadále podváděna. To je největší bolest čínského lidu, nejnešťastnější stránka čínského národa.

III. NEUSTÁLE SE MĚNÍCÍ ZÁSADY

V televizní prezidentské debatě v USA v roce 2004 jeden z prezidentských kandidátů řekl, že člověk může změnit taktiku, pokud to potřebuje, ale že by nikdy neměl změnit své „přesvědčení“ a „základní hodnoty“, protože potom ztrácí důvěryhodnost.² Toto prohlášení skutečně odráží všeobecný princip.

Komunistická strana je typickým příkladem neustále se měnících hodnot. Od svého založení před více než 80 lety měla ČKS šestnáct národních reprezentativních členských sjezdů, a přitom šestnáctkrát změnila své stanovy. Za více než pět desetiletí své vlády provedla ČKS pět zásadních změn ústavy země.

Ideálem ČKS je sociální rovnost vedoucí ke komunistické společnosti. Nicméně Čína pod komunistickou vládou zakusila rychle rostoucí ekonomickou nerovnost. Mnozí členové komunistické strany zbohatli, zatímco 800 milionů Číňanů žije v chudobě.

Vůdčí teorie Čínské komunistické strany, vyvíjející se od marxismu k maoismu, dnes obsahují i myšlenky Teng Siao-pchinga a Ťiang Ce-minovy „Tři reprezentanty“. Marxismus a maoismus jsou naprosto neslučitelné s Tengovými a Ťiangovými ideologiemi – jsou opačné. Tento míšmaš komunistických teorií, který strana používá, je v lidských dějinách skutečnou raritou.

² Informace převzata z: <http://www.debates.org/>.

Měnící se principy komunistické strany si do značné míry odporují. Od myšlenky celosvětového spojení, překračujícího národy a státy, k dnešnímu krajnímu nacionalismu. Od zrušení veškerého soukromého vlastnictví a všech vykořisťujících tříd k dnešní představě kapitalistů, „povolaných“ vstoupit do strany. Včerejší zásady jsou v dnešní politice zpátečnické a další změny se dají očekávat zítra. Bez ohledu na to, jak často ČKS mění své zásady, její cíl zůstává jasný: získat a udržet si moc a neomezenou vládu nad celou společností.

V dějinách strany se vyskytlo přes deset revolučních „bojů na život a na smrt“. Ve skutečnosti se všechny tyto boje odehrály vždy současně s předáním moci, která následovala po změnách základních principů strany.

Každá změna stranických zásad vzešla z nevyhnutelné krize, které strana čelila a která ohrožovala její legitimitu a přežití. Ať už šlo o spolupráci se stranou Kuomintang, proamerickou zahraniční politiku, ekonomickou reformu a rozmach trhu, nebo podporu a prosazování nacionalismu – každé z těchto rozhodnutí se objevilo ve chvíli krize a mělo co do činění s upevněním moci. Každý cyklus, v jehož průběhu určitá skupina trpěla pronásledováním, následovalo opuštění této perzekuce, spojené se změnami v základních principech ČKS.

Na Západě se užívá rčení: „Pravdy jsou trvalé, lži nestálé.“ Toto přísloví je velice moudré.

IV. JAK POVAHA STRANY NAHRADILA A ZNIČILA LIDSKOU PŘIROZENOST

Čínská komunistická strana je panovačný režim leninského typu. Od svého vzniku si ustanovila tři základní linie: politickou, intelektuální a organizační. Politická se vztahuje k vytyčování cílů, intelektuální odpovídá za filozofické opodstatnění komunistické strany a organizační se stará o to, jak dosáhnout cílů strany. Členové strany, stejně jako ti, kdo jsou jí ovládnuti, musejí v první řadě plnit její příkazy. O to se stará organizační linie.

V Číně většina lidí ví o dvojí tváři členů komunistické strany. Doma jsou obyčejnými lidskými bytostmi s pocitem štěstí, vzteku, lítosti či radosti. Mají ctnosti a nedostatky běžných lidí. Mohou být rodiči, manžely, manželkami nebo přáteli. Ale nad lidskou přirozenost a pocitem si postavili povahu strany, která – podle požadavků komunistické strany – lidskost

přesahuje. Proto se lidskost stala relativní a proměnlivou, zatímco povaha strany je absolutní, mimo jakoukoli pochybnost či námitku.

Během kulturní revoluce se otcové a synové navzájem mučili, manželé spolu zápasili, matky a dcery se navzájem udávaly a učitelé a žáci spolu bojovali jako nepřátelé. Povaha strany takto v lidech rozněcovala spory a nenávisť. V počátcích vlády Čínské komunistické strany byli i někteří její nejvyšší představitelé bezmocní, když byli jejich příbuzní označeni za třídní nepřátele. I v těchto případech opět působila povaha strany.

Tato moc, kterou má povaha strany nad jednotlivci, je výsledkem propagandy, která je lidem v Číně celý život vštěpována. Tato drezúra začíná v mateřské škole, kde jsou odměňovány výhradně stranou schválené odpovědi na otázky – odpovědi, které se přičí běžnému lidskému rozumu a naivní dětské povaze. Od základní školy po univerzitu se studentům dostává politické výchovy dle zásad komunistické strany. Nepřízřipobiví neprojdou – prostě nejsou připuštěni k maturitě.

Člen strany musí na veřejnosti vystupovat důsledně v souladu se „stranickou linií“, ať už si o ní v soukromí myslí cokoli. Organizační struktura strany je gigantická pyramida – na jejím vrcholku je ústřední moc, která kontroluje celou hierarchii. Tato unikátní struktura představuje jeden z nejdůležitějších rysů režimu komunistické strany, který tvoří záruku neomezené poslušnosti.

Dnes se ČKS zvrhla v politický subjekt bojující o udržení vlastních sobeckých zájmů. Neusiluje již o žádný z ušlechtilých cílů komunismu. Nicméně komunistické organizační struktury zůstávají a požadavek bezpodmínečné poslušnosti se nezměnil. Strana postavila sebe samu nad lidskost a lidskou přirozenost a odstraňuje jakoukoli organizaci či jednotlivce, které považuje za škodlivé pro svou vlastní moc, ať jde o obyčejné občany nebo o vysoké stranické hodnostáře.

V. DUCH ZLA ODPORUJE PŘÍRODĚ A LIDSKÉ PŘIROZENOSTI

Všechny věci pod nebesy procházejí životním cyklem narození, dozrávání, úpadku a smrti.

Na rozdíl od komunistického režimu povolují nekomunistické společnosti (a to i ty, které trpí v područí zkorumpovaných totalitních vlád a dik-

tatur) alespoň jistý stupeň sebezačlenění a sebeurčení. Starobylá čínská společnost byla v podstatě ovládána prostřednictvím dvojí struktury; venkovské oblasti měly ve svém středu rodinné klany, tedy jakési nezávislé sociální organizace, zatímco městské se seskupovaly kolem cechů. Vládní pravomoci nepřekračovaly úroveň krajů.

Ani nacistický režim, který se krutostí téměř vyrovnal komunistické straně, neupíral lidem právo na osobní vlastnictví. Komunistické režimy vykořenily jakoukoli formu sociálního uspořádání nezávislou na straně. Nahradily je vysoce centralizovanými donucovacími strukturami.

V běžné sociální struktuře smí člověk nebo skupina lidí přirozeně existovat a dojít vlastního sebeurčení; komunistický režim je toho přesným opakem.

Komunistická strana nerespektuje všeobecné standardy lidské povahy. Svévolně manipuluje pojmy dobra a zla, stejně jako všemi zákony i lidskými pravidly. Komunisté nestrpí vraždy, vyjma zabíjení nepřátel strany. Úcta k rodičům je vítána, pokud ovšem rodiče nebyli označeni za třídní nepřátele. Laskavost, slušnost, zdvořilost, moudrost a věrnost jsou vesměs dobré vlastnosti. Když si to však strana nepřeje nebo si zrovna těchto tradičních ctností nechce vážít, potom již pro ně není místo. Komunistická strana úplně ničí všeobecné standardy lidské povahy a staví na principech, které lidské povaze odporují.

Nekomunistické společnosti obecně berou v úvahu dvojí rozměr lidské povahy, ve které je přítomno dobro i zlo; k udržení rovnováhy ve společnosti spoléhají na tradiční sociální smlouvy. V komunistických společnostech je samotný pojem lidskosti popírán a pojmy dobra a zla se neuznávají. Opomíjení pojmů dobra a zla slouží podle Marxe k úplnému svržení filozofické nadstavby staré společnosti.

Komunistická strana nevěří v Boha, a dokonce ani nerespektuje fyzickou podstatu bytí: „Bitva s nebesy, boj se zemí, zápas proti lidským bytostem – v tom leží kořeny nekonečné radosti.“ To bylo heslem Čínské komunistické strany během kulturní revoluce, kdy na vlastní lidi i na celou svou zemi uvalila veliké utrpení.

Číňané tradičně věří v jednotu nebes a lidských bytostí. Lao-c' řekl v *Tao-te-ťingu* (*Knize o Cestě a ctnosti*): „Lidé následují zemi, země následuje nebesa, nebesa následují Tao a Tao následuje to, co je přirozené.“ Lidské bytosti a příroda existují v harmonickém vztahu uvnitř nekonečného vesmíru.

Komunistická strana je druhem bytosti. Avšak je to bytost, která se staví proti přírodě, nebesům, zemi a lidstvu. Je to zlý příznak, který odporuje vesmíru.

VI. NĚKTERÉ RYSY POSEDLOSTI ZLEM

Samotné orgány komunistické strany se nikdy nepodílejí na výrobních či tvůrčích činnostech. Jakmile se jednou chopí moci, připojí se k lidem, kontrolují je a manipulují jimi. Rozšíří svou moc až k nezákladnější jednotce společnosti, protože se strachují, že ztratí kontrolu. Zmonopolizují zdroje výroby a ze společnosti pro sebe „vysávají“ prostředky, které by jinak mohly lidem přinést blahobyť.

V Číně se komunistická strana rozšířila všude a ovládá vše, ale nikdo nikdy neviděl výpisy z jejích účtů, jen výpisy státu, místních vlád a podniků. Od ústřední vlády po výbory venkovských oblastí je komunálním úředníkům vždy udělena nižší hodnost než komunistickým kádrům, takže komunální úřady musejí následovat příkazy úřadů komunistické strany, které jsou na stejné úrovni. Orgánům místní samosprávy jsou účtovány všechny výlohy místních stranických organizací.

Organizace ČKS je jako obrovský duch posedlý zlem, který je napojen na každou společenskou jednotku a hluboce proniká do každé buňky čínské společnosti. Tak strana ovládá celý národ, přivlastňuje si jeho zdroje a vysává jeho energii.

Taková charakteristická struktura ovládaná zlem již v lidské historii existovala – nikdy však neměla tak dlouhé trvání a nekontrolovala společnost tak úplně jako za vlády Čínské komunistické strany.

Proto žijí čínští rolníci v chudobě a otroctví. Musejí podporovat tradiční komunální úředníky stejně jako mnohé komunistické kádry.

Proto jsou čínští dělníci ohroženi nezaměstnaností. Čínská komunistická strana odčerpává již mnoho let finanční zdroje jejich továren.

Proto je pro čínské intelektuály tak obtížné dosáhnout svobody myšlení. Kromě svých správců má strana také své agenty a slídily, kteří infiltrují všechny sociální skupiny a špehují lidi.

Duch posednutí musí úplně ovládnout mysl posedlého, aby z něj vysál energii kvůli svému přežití.

Podle moderní politické vědy se moc opírá o tři základní body: sílu, bohatství a vědomosti. Komunistická strana se nikdy nerozpakovala použít monopol kontroly a moci k okrádání lidí o majetek. Co je ještě důležitější: připravila lidi o svobodu projevu a tisku. Zneuctila lidskost a udělá vše, aby si udržela absolutní kontrolu moci. Z tohoto pohledu zlý duch strany kontroluje společnost tak neprodyšně, že to může být stěží srovnáváno s jiným režimem na světě.

VII. ZBAVME SE NADVLÁDY ČÍNSKÉ KOMUNISTICKÉ STRANY

Od chvíle, kdy Marx před více než stoletím zveřejnil svůj výrok o „přízraku komunismu, který obchází Evropou“, nabral tento přízrak podobu hmotného těla. Komunistické hnutí a komunistické strany se rozšířily jako smrtící epidemie po celém světě – zabily desítky milionů lidí a stovkám milionů sebraly majetek a svobodu.

Základní doktrínou komunismu je zabavení veškerého soukromého majetku stejně jako odstranění vykořisťující třídy. Soukromé vlastnictví tvoří základ všech lidských práv a často udržuje národní kulturu. Lidé, okradení o soukromé vlastnictví, ztrácejí také svobodu mysli a ducha. Přicházejí i o svá společenská a politická práva.

Aby přežila krizi, byla Čínská komunistická strana v 80. letech 20. století donucena k ekonomickým reformám a navrátila lidem některá práva na soukromý majetek. Tím vznikla skulina v mohutné mašinérii úplně nadvlády ČKS. Tato skulina se začala zvětšovat, jak členové strany začali hromadit své osobní majetky.

Čínská komunistická strana, přízrak posedlý zlem, podporovaný násilím, podvody a častým „převlékáním kabátů“, projevuje známky rozkladu a je zneklidněna při každém náznaku vyrušení. Pokouší se přežít hromaděním většího bohatství a zpřísněním kontroly lidí, tím však jen přispívá k prohloubení krize.

Zdá se, že dnešní Čína prosperuje, ale sociální rozpory ve skutečnosti dosáhly dříve nevídané úrovně. Za pomoci politických intrik minulosti se Čínská komunistická strana pokouší o jakýsi ústup. Popírá předešlé pronásledování demokratického hnutí na náměstí Tchien-an-men nebo Falun Gongu a hledá další společenskou skupinu, na které by si procvičila svou sílu teroru.

Na výzvy posledních sta let odpovídal čínský národ dovozem zbraní, reformou systému a uskutečněním extrémních násilných revolucí. Bylo zabito nespočet životů a tradiční čínská kultura byla téměř vymýcena. Zdálo se, že velké úkoly a výzvy nelze naplnit. V okamžiku, kdy mysl Číňanů ovládly rozčilení a úzkost, komunistická strana využila této příležitosti a vystoupila na scénu, a nakonec ovládla tuto poslední přetrvávající starobylou civilizaci na světě.

Až přijdou další výzvy, budou si čínští občané muset nevyhnutelně zvolit znovu. Bez ohledu na to, jak to dopadne, musí každý Číňan pochopit, že jakékoli naděje nadále vkládané v Čínskou komunistickou stranu jen zvětší škody způsobené čínskému národu a dodají straně novou energii.

Musíme proto opustit všechny iluze a bez nenávisti, chamtivosti a nezdravých tužeb zpytovat sami sebe. Jedině tak se lze zbavit noční můry nadvlády Čínské komunistické strany, která trvá již přes padesát let. Ve jménu svobodného národa můžeme obnovit čínskou civilizaci, která je založena na úctě k lidské přirozenosti a soucitu se všemi.